

UZASADNIENIE

Powódka J. L. wniosła o zobowiązanie pozwanej E. Ć. (1) do opuszczenia lokalu mieszkalnego położonego w D. na osiedlu (...)

i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w wyniku spadkobrania po ojcu S. R. (1) stała się właścicielką przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Dodała, że lokal ten zajmuje pozwana bez tytułu prawnego i odmawia jego opuszczenia. Wskazała również, że wielokrotnie zwracała się o dobrowolne opuszczenie lokalu przez pozwaną, jednak nie przyniosło to żadnego rezultatu.

Pismem procesowym z dnia 04 czerwca 2013 r. powódka, reprezentowana już przez zawodowego pełnomocnika, sprecyzowała i rozszerzyła powództwo w ten sposób, że wniosła o nakazanie pozwanej, aby opróżniła, opuściła i wydała jej sporny lokal mieszkalny oraz

o zasądzenie od pozwanej kwot po 250 zł miesięcznie, począwszy od listopada 2010 r. do stycznia 2013 r., i kwot po 400 zł miesięcznie, począwszy od lutego 2013 r. do dnia opuszczenia nieruchomości, tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie

z nieruchomości, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia zwłoki w płatności każdej

z miesięcznej należności do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła, że wraz z drugim współwłaścicielem przedmiotowego lokalu mieszkalnego M. R. (1) jest pozbawiona prawa własności. W związku z tym w dniu 29 stycznia 2013 r. wystosowali oboje wezwanie do pozwanej o zapłatę należności z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości, przy czym ustalili stawkę miesięczną na 500 zł za okres od listopada 2010 r. do stycznia 2013 r. i 800 zł za dalsze miesiące. Pozwana jednak odmówiła zapłaty. Powódka zaznaczyła nadto, że dochodzona stawka należności jest wręcz stawką zaniżoną w stosunku do wartości rynkowych. Podniosła jednocześnie, że jako współwłaścicielka spornego lokalu mieszkalnego jest uprawniona do wystąpienia

z roszczeniem windykacyjnym.

W piśmie procesowym z dnia 04 listopada 2013 r. pozwana wniosła o oddalenie żądania pozwu w zakresie „bezumownego korzystania z nieruchomości”. Ponadto wniosła

o zawiadomienie Gminy właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu, albowiem jako emerytka posiada uprawnienia do lokalu socjalnego.

Na rozprawie w dniu 08 listopada 2013 r. pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie zasądzenia odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowego lokalu. Co do zawiadomienia Gminy o toczącym się postępowaniu podniósł, iż wniosek ten jest niezasadny, ponieważ pozwana nie spełnia kryterium dochodowego, o którym mówią przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów, ustawy o pomocy społecznej oraz przepisy Gminy D. w zakresie przyznawania lokali mieszkalnych i socjalnych.

Postanowieniem z dnia 08 listopada 2013 r. Sąd zawiadomił Gminę Miejską D. o toczącym się postępowaniu.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje stanowiska

w sprawie, z tym że w piśmie procesowym z dnia 08 stycznia 2014 r. pozwana podała, że akceptowalne byłyby dla niej stawki należności za mieszkanie w kwocie 289,81 zł miesięcznie, albowiem w takiej wysokości ponosi regularnie opłaty za przedmiotowy lokal.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 r. powódka zaakceptowała kwotę 289,81 zł jako podstawę zasądzenia odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości. W związku z tym ograniczyła żądanie pozwu

zasądzenia odszkodowania w zakresie różnicy między połową tej kwoty a kwoty wskazanej

w piśmie procesowym z dnia 04 czerwca 2013 r.

W piśmie procesowym z dnia 18 lutego 2014 r. powódka z kolei sprecyzowała, że jako współwłaścicielka spornego lokalu dochodzi połowy z kwoty 289,81 zł, tj. 144,91 zł miesięcznie, w miejsce sum 250 zł i 400 zł, w związku z tym wnosi o zasądzenie od pozwanej kwoty 144,91 zł miesięcznie, począwszy od listopada 2010 r. do dnia opuszczenia mieszkania przez pozwaną, z odsetkami ustawowymi od dnia zwłoki w płatności każdej miesięcznej należności.

Na rozprawie w dniu 04 czerwca 2014 r. pełnomocnik powódki podtrzymał powództwo, w tym żądanie zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie

z nieruchomości w wysokości ograniczonej w toku postępowania oraz wskazał, iż liczy koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej wniósł natomiast o oddalenie powództwa w całości, a na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku – o orzeczeniu o prawie pozwanej do lokalu socjalnego z uwagi na jej sytuację osobistą i materialną. Z tych samych względów wniósł o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu. Nadto wniósł o zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. R. (1) – ojciec powódki był właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w D. na osiedlu (...).

Od 1997 r. w lokalu tym zamieszkiwał wraz ze swoją partnerką – pozwaną E. Ć. (1), która pomagała mu w utrzymaniu lokalu, w tym ponoszeniu opłat za lokal. Ponadto zaciągnęła ona pożyczkę, dokładając się do kosztów wykupu tego mieszkania.

Dowód: kserokopia zawiadomienia o zmianie wpisu w księdze wieczystej nr (...), zeznania świadka H. W., przesłuchanie pozwanej.

W dniu 08 maja 2009 r. S. R. (1) zmarł, przy czym spadek po nim, a więc

i własność spornego lokalu mieszkalnego, na podstawie ustawy nabyły jego dzieci: powódka J. L. i M. R. (1) – każde po 1/2 części.

Dowód: kserokopia prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 29 września 2010 r. w sprawie o sygn. akt I Ns (...), kserokopia zawiadomienia o zmianie wpisu w księdze wieczystej nr (...), zeznania świadka H. W., przesłuchanie pozwanej.

Po śmierci S. R. (1) pozwana nie wyprowadziła się

z przedmiotowego mieszkania. Nadal zajmowała cały lokal, przy czym regularnie opłacała tzw. czynsz oraz ponosiła wszelkie opłaty za media dostarczane do tego lokalu. Sporny lokal nie był więc nigdy zadłużony z tego tytułu.

Dowód: kserokopia prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 29 września 2010 r. w sprawie o sygn. akt I Ns (...), kserokopia zawiadomienia o zmianie wpisu w księdze wieczystej nr (...), zeznania świadka H. W., przesłuchanie pozwanej.

Od momentu uprawomocnienia się postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, powódka wraz ze swoim bratem M. R. wielokrotnie zwracali się do pozwanej, by dobrowolnie opuściła sporny lokal mieszkalny. Pozwana, nie mając jednak innego miejsca zamieszkania, odmawiała opuszczenia lokalu. W tej sytuacji pismem z dnia 06 sierpnia

2012 r. powódka wezwała pozwaną do opuszczenia przedmiotowego mieszkania w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma. Zaznaczyła jednocześnie, iż w przypadku odmowy będzie domagać się zapłaty za korzystanie z lokalu bez tytułu prawnego.

Dowód: kserokopie pism powódki z dnia 24 lipca 2012 r. i 26 lipca 2012 r., kserokopia wezwania do opuszczenia nieruchomości z dnia 06 sierpnia 2012 r., zeznania świadka

H. W., przesłuchanie pozwanej.

Pozwana nie opuściła jednak spornego lokalu mieszkalnego. Dlatego pismem z dnia 29 stycznia 2013 r., doręczonym w dniu 30 stycznia 2013 r., powódka wraz z bratem wezwali pozwaną do uiszczenia należności za korzystanie z lokalu bez tytułu prawnego w okresie od listopada 2010 r. do stycznia 2013 r., w wysokości po 500 zł miesięcznie, tj. do zapłaty łącznej kwoty 13 500 zł, w terminie do dnia 28 lutego 2013 r. Podali również, że od dnia

01 lutego 2013 r. pozwana zobowiązana będzie do uiszczania im należności za lokal

w wysokości po 800 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pozwana w piśmie z dnia 07 lutego 2012 r. zaprzeczyła, jakoby nie posiadała prawa do zajmowania przedmiotowego mieszkania. Jednocześnie wezwała do ustosunkowania się do jej wezwania o zwrot nakładów poniesionych na przedmiotowy lokal oraz opłat związanych z użytkowaniem lokalu, w tym podatku od nieruchomości.

Dowód: pismo powódki i M. R. do pozwanej z dnia 29 stycznia 2013 r. wraz potwierdzeniem odbioru, pismo pozwanej z dnia 07 lutego 2013 r., przesłuchanie pozwanej.

Pozwana utrzymuje się z emerytury w wysokości 1 420 zł miesięcznie. Nadal zajmuje sporny lokal mieszkalny, gdyż nie ma się dokąd wyprowadzić. Regularnie uiszcza wszelkie opłaty za mieszkanie, w tym opłatę eksploatacyjną w wysokości 289,81 zł.

Dowód: pismo Biura (...) A. M. w D. z dnia 07 stycznia 2014 r., zaświadczenie Biura (...) A. M. w D. o wysokości opłat za sporny lokal mieszkalny, przesłuchanie pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest częściowo zasadne.

W rozpoznawanej sprawie powódka wystąpiła o nakazanie pozwanej, aby opuściła, opróżniła i wydała lokal mieszkalny położony w D. na osiedlu (...). Podstawę prawną takiego roszczenia stanowi przepis art. 222 § 1 k.c., według którego właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu miało więc w pierwszym rzędzie ustalenie, czy pozwana zajmuje sporny lokal, a także, czy przysługuje jej skuteczne względem powódki i drugiego ze współwłaścicieli lokalu uprawnienie do władania nim.

W rozpoznawanej sprawie nie ma wątpliwości, że powódce oraz M. R. przysługuje prawo współwłasności spornej nieruchomości lokalowej. Jak wynika bowiem

z dowodu w postaci prawomocnego postanowienia tutejszego Sądu z dnia 29 września 2010 r. w sprawie o sygn. akt I Ns (...) oraz z zawiadomienia o zmianie wpisu w księdze wieczystej prowadzonej dla tego lokalu, powódka i M. R. nabyli sporny lokal mieszkalny w drodze spadkobrania. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności dowodu z przesłuchania pozwanej, nie ma również wątpliwości, że E. C. zajmuje nadal ten lokal. W ocenie Sądu, pozwana nie udowodniła przy tym, że przysługuje jej skuteczny między innymi względem powódki tytuł prawny do tego lokalu. Należy bowiem zauważyć, że o ile wcześniej łączyła ją umowa użyczenia przedmiotowego mieszkania z jej parterem S. R., o tyle wygasła ona z chwilą jego śmierci, tj. w dniu 08 maja 2009 r. Nie ulega również wątpliwości, iż taka umowa nie została zawarta również ze spadkobiercami S. R., gdyż od momentu uprawomocnienia się postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku nie godzili się oni na zamieszkiwanie pozwanej w tym lokalu, wręcz domagali się jego wydania. W konsekwencji uznać należy, że pozwana nie dysponuje skutecznym względem obecnych współwłaścicieli spornego lokalu mieszkalnego tytułem prawnym do korzystania z niego. To z kolei uzasadnia żądanie opróżnienia i wydania tego lokalu przez nią.

W tych okolicznościach Sąd był obowiązany jedynie rozstrzygnąć, czy powódce przysługiwało samodzielne uprawnienie do żądania wydania spornej nieruchomości lokalowej. W orzecznictwie i piśmiennictwie nie budzi wątpliwości, że wytoczenie powództwa windykacyjnego przez jednego ze współwłaścicieli jest czynnością zachowawczą przewidzianą w przepisie art. 209 k.c., gdyż zmierza do zachowania wspólnego prawa, które jest naruszane przez podmiot posiadający bezprawnie wspólną rzecz (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1994 r./, III CZP 11/94, OSNC 1994, nr 9, poz. 175;

K. P., Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, W. 2002, s. 450). Charakterystyczne dla czynności zachowawczych jest to, że zaliczane są do czynności zwykłego zarządu i mogą być podejmowane przez każdego ze współuprawnionych niezależnie od wielkości przysługującego mu udziału, a więc nawet wówczas, gdy ma udział mniejszościowy. W tym sensie przepis art. 209 k.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 201 zdanie pierwsze k.c. (K. P., Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, W. 2002, s. 450-451; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1971 r., III CRN 137/71, niepublikowany; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 05 czerwca 1985 r., III CZP 35/85, OSNC 1986, nr 4, poz. 47; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia

08 listopada 1989 r., III CZP 68/89, OSNC 1990, nr 6, poz. 70). Oznacza to, że każdy współuprawniony może podjąć czynność zachowawczą samodzielnie i do jej dokonania nie jest mu potrzebna zgoda pozostałych współuprawnionych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak

w punkcie I wyroku.

W świetle natomiast przepisu art. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, wskazana ustawa reguluje zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz zasady gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, przy czym według przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o lokatorze, należy przez to rozumieć najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Obecnie więc ochroną przewidzianą w tej ustawie objęte są wszystkie osoby, które mają jakikolwiek tytuł prawny do używania lokalu mieszkalnego, za wyjątkiem prawa własności. Należy przy tym zauważyć, że przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów mają zastosowanie w sprawach

o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, niezależnie od momentu, w którym utraciły tytuł prawny do używania lokalu mieszkalnego, a nie dotyczą jedynie osób, które nigdy takim tytułem nie dysponowały (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 66/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 109). W świetle tych regulacji pozwana jako osoba, której przysługiwał tytuł prawny do korzystania z przedmiotowego mieszkania, jest lokatorem w rozumieniu ustawy o ochronie praw lokatorów i

mają do niej zastosowanie jej przepisy, mimo że utraciła ona tytuł prawny do tego lokalu. Zgodnie natomiast z przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy, przy czym obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Jednocześnie przepis art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie lokatorów stanowi, że sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa

w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Kolejny przepis ustępu 4 powołanego przepisu oznacza natomiast kategorie osób, w odniesieniu do których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

W tym aspekcie Sąd ustalił, że z uwagi na wysokość otrzymywanej emerytury przez pozwaną, nie należy ona do kategorii osób wskazanych w art. 14 ust. 4 ustawy. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania z lokalu przez pozwaną,

a mianowicie fakt, iż przez wiele lat czyniła na to mieszkanie nakłady, regularnie ponosiła koszty eksploatacyjne, obciążające przecież powódkę, a także biorąc pod uwagę fakt, iż pozwana nie posiada tytułu do żadnego innego lokalu mieszkalnego, a swoje potrzeby mieszkaniowe realizuje zamieszkując w spornym mieszkaniu, Sąd uznał, iż ta szczególna sytuacja pozwanej wskazuje na zaistnienie przesłanek do przyznania jej uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego na podstawie przepisu art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów. Stosownie zaś do art. 14 ust. 6 tej ustawy, orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, Sąd był zobligowany nakazać wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę Miejską D. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W związku z powyższym, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak

w punkcie II wyroku.

W niniejszej sprawie powódka wystąpiła również o zasądzenie od pozwanej ostatecznie kwot po 144,91 zł miesięcznie od listopada 2010 r. do dnia opuszczenia przez pozwaną spornego lokalu wraz z odsetkami ustawowymi. Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że dochodzone należności stanowią odszkodowanie za bezumowne korzystanie przez pozwaną z przedmiotowego lokalu mieszkalnego od momentu wydania postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Z dotychczasowego orzecznictwa sądowego wynika, że przyznawanie należności za bezumowne zajmowanie lokali mieszkalnych może opierać się na różnych podstawach prawnych. Mogą to być bowiem przepisy o czynach niedozwolonych, przepisy

o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy, przepisy o ochronie własności lub przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Przyjmowana na uzasadnienie rozstrzygnięcia podstawa prawna miała w poszczególnych wypadkach wpływ na wysokość zasądzonych należności i sposób ich ustalenia, jednak w praktyce kształtowały się one z reguły na poziomie czynszu, jaki można byłoby uzyskać w wyniku wynajęcia danego lokalu

(uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1984 r., III CZP 20/84, OSNC 1984, nr 12, poz. 209). W świetle okoliczności przytoczonych przez powódkę na poparcie tego żądania pozwu należy przyjąć, że nie wywodziła ona w tym przypadku swoich praw do dochodzonej kwoty z przepisów o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy albo przepisów o czynach niedozwolonych. Pierwsza z tych podstaw odpada z tego względu, że

w pozwie powódka nie powołała się na to, iż zawierała z pozwaną jakąkolwiek umowę odnośnie korzystania ze spornego lokalu mieszkalnego, a wręcz podkreślała, że żadnej takiej umowy nie zawierała. Tym samym już z jej twierdzeń wynika, że nie istnieje między stronami oparty na umowie stosunek prawny, w ramach którego pozwana byłaby obowiązana do wydania spornego lokalu, a tym samym odmawiając jego opuszczenia naruszałaby

ten obowiązek i spowodowała szkodę majątkową po stronie powódki. Odnosnie natomiast czynu niedozwolonego konieczne jest zwrócenie uwagi, że jedną z jego przesłanek odpowiedzialności ex delicto jest wykazanie winy po stronie pozwanej w naruszeniu ewentualnego zobowiązania do opuszczenia przedmiotowego mieszkania. Powódka w ogóle natomiast nie powołała się na to, że pozwana ponosi winę za bezumowne zajmowanie lokalu, a na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Nie podnosiła bowiem, że samowolnie zajęła ten lokal lub że go nie opuszcza, mimo możliwości przeniesienia się do innego lokalu, i w ten sposób naraża ją na straty finansowe.

Powódka uzasadniła to żądanie pozwu jedynie w ten sposób, że podała, iż pozwana zajmuje sporny lokal mieszkalny bez tytułu prawnego i z tego względu należy jej się odszkodowanie do momentu opuszczenia przez pozwaną tego lokalu. W tej sytuacji można przyjąć, że zastosowanie znajdzie tu przepis art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, według którego osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie.

Oceniając powyższe żądanie Sąd jednoznacznie ustalił, że pozwana

w przedmiotowym mieszkaniu zamieszkiwała we wskazanym okresie, tj. od listopada 2010 r., bez tytułu prawnego. Sąd ustalił także, że w tym okresie uiszczała ona między innymi opłaty eksploatacyjne za to mieszkanie, które obecnie wynoszą kwotę 289,81 zł. Powyższy fakt wynika wprost z pism Biura (...) A. M. w D., a przy tym nie był kwestionowany przez powódkę. Według zaś przepisu art. 18 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o ochronie praw lokatorów, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu, przy czym osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł

o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

W tym aspekcie wskazać należy, iż powódka zażądała zasądzenia od pozwanej kwoty

144,91 zł miesięcznie, stanowiącej połowę opłat eksploatacyjnych za sporny lokal mieszkalny. Biorąc jednak pod uwagę powołane wyżej przepisy oraz fakt, iż pozwana do dzisiaj opłaca za powódkę wszelkie opłaty za używanie lokalu, przewyższające przy tym żadaną przez nią kwotę 144,91 zł, powództwo w tym zakresie należało oddalić. Nie ulega również wątpliwości, iż pozwana mogłaby ewentualnie żądać od powódki zwrotu ponoszonych przez nią opłat, obciążających właścicieli (np. podatek od nieruchomości) czy też zwrotu nakładów poczynionych na sporny lokal mieszkalny. Natomiast roszczenie powódki, przynajmniej tak ostatecznie sformułowane, nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie zaś z przepisem art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia, aż do wydania wyroku. Należy przy tym podkreślić, że cofnięcie pozwu może dotyczyć całego żądania, jak też tylko jego części (K. Piasecki, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, tom I, Warszawa 1996, s. 725; T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom I, Warszawa 2002, s. 451). W niniejszej sprawie, w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 r., powódka ograniczyła żądanie pozwu o zapłatę odszkodowania do kwot po 144,91 zł miesięcznie, co jest równoznaczne z cofnięciem pozwu w pozostałej części. Jednocześnie należy podkreślić, że stosownie do przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W tym przypadku jednak takie przesłanki, w ocenie Sądu, nie zachodziły. Zgodnie z kolei z przepisem art. 355

§ 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Dlatego też, na podstawie przytoczonych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu (punkt IV wyroku) Sąd oparł na przepisie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c.

Z/

1) odnotować;

2) odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;

3) kal. 14 dni od doręczenia.

30.06.2014 r.